

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 225/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 333/2018 z 10. septembra 2019, postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 263/2020 z 27. októbra 2021 a proti postupu a rozhodnutiu Centra právnej pomoci Bratislava vo veci dovolania takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa svojou v poradí 157. ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu a na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 48 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“), postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a konaním a rozhodnutím Centra právnej pomoci Bratislava (ďalej len „centrum“) označenými v záhlaví tohto rozhodnutia, napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu navrhuje zrušiť a vec vrátiť na nové konanie. Zároveň ústavný súd žiada o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom.

2. Z rozsudku Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 43/2009-446 z 12. júla 2018, napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil, ale ktoré si ústavný súd zadovážil prostredníctvom webu,

vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom pred okresným súdom domáhal proti žalovanej ([REDACTED]) náhrady nemajetkovej ujmy a ospravedlnenia za to, že uverejnila správu o jeho osobe „spôsobom, ktorý nebol v súlade so zákonom a právami“. Okresný súd rozsudkom I. konanie v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 11 000 eur zastavil, II. vo zvyšku žalobu zamietol a III. žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. S odkazom na judikatúru ústavného súdu posudzoval konflikt medzi právom sťažovateľa na ochranu osobnosti a právom žalovanej na slobodu prejavu prostredníctvom zásady spravodlivej rovnováhy, keď prihliadal na to, kto uverejnil informáciu, o kom sa uverejnila informácia, čo bolo uverejnené, kde a ako boli informácie uvedené a kedy boli uverejnené. Prihliadol aj na opakované informovanie verejnosti z viacerých médií. Dospel k záveru, že uverejnenie informácie nepredstavovalo neoprávnený zásah do osobnostných práv sťažovateľa.

3. Sťažovateľom podaným odvolaním napadnutý II. a III. výrok rozsudku okresného súdu krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil ako vecne správny podľa § 387 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením odmietol podľa § 447 písm. e) CSP pre nesplnenie podmienok podľa § 429 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu namieta, že krajský súd sa buď nijako alebo nesprávne vysporiadal s odvolacími námietkami a odvolanie „zamietol“, hoci mu mal podľa zákonného postupu vyhovieť. Najvyšší súd odmietnutím dovolania sťažovateľovi odňal právo na prístup k súdu. Sťažovateľ nemal na advokáta peniaze a centrum mu právnu pomoc advokáta neposkytlo (o čom rozhodlo až po lehote). Dovolania preto napísal a podal sám.

6. V závere podania sťažovateľ požiadal o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Sťažovateľ sa podanou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia jeho označených práv napadnutým rozsudkom, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu v časti o zamietnutí jeho žaloby a napadnutým uznesením, ktorým najvyšší súd odmietol jeho dovolanie ako procesne neprípustné.

8. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv

a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

9. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

10. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnú vetu nálezu III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

11. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

12. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu:

13. Ústavný súd v prvom rade odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, nemožno prihliadať na rozhodnutie najvyššieho súdu o jeho odmietnutí v súvislosti s plynutím dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 103/09, I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03). Neprípustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (IV. ÚS 163/2018, II. ÚS 442/2019). O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku

prítom nemožno hovoriť v prípade, že je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom (porovnaj II. ÚS 596/2021).

14. Ústavný súd ďalej konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto časti, nepochybne z dôvodu, že ju sťažovateľ koncipoval sám, bez pomoci právneho zástupcu, obsahuje iba strohé, ničím nekonkretizované námietky, prečo malo dôjsť k porušeniu sťažovateľových práv [porovnaj povinnosť uviesť v ústavnej sťažnosti konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu namietaných práv podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

15. Napriek už uvedenému, s prihliadnutím na to, že neoddeliteľnou súčasťou sťažovateľových námietok je aj skutočnosť, že mu jeho situácia neumožňuje zvoliť si na zastupovanie advokáta a že mu nárok na právnu pomoc nebol priznaný ani centrom, však ústavný súd pri snahe vyhnúť sa prílišnému formálnemu prístupu k svojmu prieskumu a uprednostniť prístup materiálny preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z toho hľadiska, či jeho odôvodnenie nesignalizuje potenciálne porušenie práv sťažovateľa.

16. Krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že všetky dôvody uvedené v odvolaní vyriešil už okresný súd (bod 20 napadnutého rozsudku). K námietke týkajúcej sa záveru o privilegovanom postavení novinárov krajský súd s odkazom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) doplnil, že cieľom namietanej správy bolo informovať rozhlasových poslucháčov o nežiaducom jave v spoločnosti, pričom informovanie o tom, že v trestnej veci sťažovateľa bolo rozhodnuté Krajským súdom v Nitre, možno považovať za vec verejného záujmu a tieto informácie verejnosť v médiách právom očakávala (bod 40 napadnutého rozsudku). Krajský súd odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 453/03, podľa ktorého osobou verejného záujmu sú aj osoby obvinené zo spáchania vážnych trestných činov (bod 38 napadnutého rozsudku). K námietke, že žalovaná použila výroky konštatujúce jeho vinu pred konečným rozhodnutím vo veci, krajský súd uviedol, že predmetnú informáciu verejného záujmu sa žalovaná rozhodla sprostredkovať svojim poslucháčom v deň, keď bol vo veci vyhlásený rozsudok Krajského súdu v Nitre (17. januára 2007). Ak by informovala až v deň jeho právoplatnosti 7. novembra 2007, informácia by logicky stratila svoje opodstatnenie pre poslucháčov, keďže jej cieľom bolo informovať práve o tom, že vo veci sťažovateľa bolo rozhodnuté (bod 52 napadnutého rozsudku). Krajský súd uzavrel, že sťažovateľom namietané pojmy „spáchal“, „vykonal“, „urobil“ namietaná správa vôbec neobsahovala. K namietanému pojmu „vylúpil“ konštatoval, že vzhľadom na cieľovú skupinu (laická verejnosť) sa žalovaná nedopustila zjednodušenia v takej miere, ktoré by spôsobilo nedostatok pravdivosti, a tým porušenie prezumpcie nevinu. Zároveň považoval použitý pojem za zodpovedajúci definícii skutkovej podstaty trestného činu lúpeže (bod 54 napadnutého rozsudku). K namietanému porušeniu zásady *audiatur et alterpars* uviedol, že je spájaná s právom na tlačovú odpoveď podľa tlačového zákona (bod 56 napadnutého rozsudku). Za nedôvodnú považoval námietku, že ██████████ nebola priateľkou sťažovateľa, keďže okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku túto informáciu neuviedol (bod 57 napadnutého rozsudku). Ďalšie odvolacie argumenty považoval krajský súd vo veci samej za nerozhodné (bod 63 napadnutého rozsudku).

17. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu nezistil, že by sa s podaným odvolaním sťažovateľa vysporiadal nedostatočne. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku riadne zaoberal odvolacími námietkami sťažovateľa, ktorý na podstatné argumenty dostal zo strany krajského súdu adekvátnu odpoveď, a jeho závery o interpretácii a aplikácii § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka v sťažovateľovej veci ústavný súd považuje za ústavne udržateľné.

18. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery rozsudku krajského súdu spochybňovali, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

19. V súvislosti so sťažovateľom namietaným odňatím práva na prístup k dovolaciemu súdu ústavný súd v úvode pripomína, že pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok ESĽP z 28. 10. 1998). Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

20. Ako to aj z rozhodovacej činnosti ESĽP vyplýva, právo na prístup k súdu nie je absolútne a môže podliehať určitým obmedzeniam, ktoré sú implicitne prípustné (napr. rozsudok vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21. 2. 1975, sťažnosť č. 4451/70, bod 38; rozsudok Veľkej komory vo veci Stanev proti Bulharsku zo 17. 1. 2012, sťažnosť č. 36760/06, bod 230; tiež IV. ÚS 431/2018). Uvedené platí aj vo vzťahu k povinnému právnomu zastúpeniu (rozsudok vo veci R. P. a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 9. 10. 2012, sťažnosť č. 38245/08, body 63 až 67). Z pohľadu práva na prístup k súdu je akceptovateľné stanoviť určité podmienky na poskytovanie právnej pomoci, a to okrem iného vzhľadom na finančnú situáciu strany v spore alebo na jej vyhliadky na úspech v konaní (pozri rozhodnutie o prijateľnosti vo veci Munro proti Spojenému kráľovstvu zo 14. 7. 1987, sťažnosť č. 10594/83).

21. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi v bode 1 tohto uznesenia označených práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú najvyšší súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

22. Najvyšší súd po zistení, že sťažovateľ nie je zastúpený advokátom, nepreukázal, že má vysokoškolské právnické vzdelanie prvého stupňa, napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje riadne poučenie o náležitostiach dovolania a o povinnom zastúpení advokátom nad rámec

uvedeného okresný súd sťažovateľa poučil o tejto povinnosti (keďže mal vedomosť o rozhodnutí centra z 3. marca 2020 o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci vo veci jeho dovolania) (bod 7 napadnutého uznesenia) s odkazom na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Cdo 190/2019 z 18. decembra 2019 publikované pod č. R 39/2020 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (bod 8 napadnutého uznesenia), odmietol dovolanie sťažovateľa pre nesplnenie podmienky dovolacieho konania spočívajúcej v nedostatku právneho zastúpenia.

23. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd jasne a zrozumiteľne odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľa. Právny záver najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa centrom:

25. Sťažovateľ síce v ústavnej sťažnosti označuje za porušovateľa jeho označených práv krajský súd, najvyšší súd a centrum, avšak jeho sťažnosť neobsahuje vo vzťahu k postupu alebo rozhodnutiu centra žiadnu, nie to ešte relevantnú či ústavnoprávnu argumentáciu.

26. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neoznačil právoplatné rozhodnutie centra, ktorým boli podľa neho porušené jeho práva [porovnaj § 123 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde], neuviedol konkrétne skutkové a právne dôvody [podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde] a k svojej žiadosti pochopiteľne nepripojil ani kópiu napadnutého rozhodnutia centra [§ 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde].

27. Ústavný súd si je vedomý skutočnosti, že sťažovateľ spísal ústavnú sťažnosť sám, bez právneho zástupcu, a že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, v dôsledku čoho má objektívne sťažnú možnosť získať originály či kópie rozhodnutí. Napriek tomu však nepristúpil k výzve na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde z dôvodu procesnej ekonomie.

28. Sťažovateľ mal v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 545/2020, II. ÚS 253/2013) možnosť podať proti rozhodnutiu centra správnu žalobu, pretože toto rozhodnutie ako správny akt vydaný orgánom verejnej správy pri plnení jeho úloh [§ 3 ods. 1 písm. b) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“)] by bolo spôsobilým predmetom prieskumu správnym súdom, ak by sťažovateľ využil tento účinný prostriedok nápravy.

29. Sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí [čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 CSP, resp. čl. 2 SSP]. Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpal všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej

právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a to pri zachovaní lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (§ 124 zákona o ústavnom súde).

30. Nevyužitie zákonnej možnosti podať správnu žalobu nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

31. Z uvedených dôvodov odmietol ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom stanovených náležitostí.

32. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

33. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia a s tým súvisiacu žiadosť sťažovateľa o jeho ustanovenie v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd k preskúmaniu toho, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a to: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) vylúčenie zrejmej bezúspešnosti uplatňovania nároku na ochranu ústavnosti.

34. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená, nie je neprípustná ani zjavne neopodstatnená.

35. S prihliadnutím na výsledok posúdenia ústavnej sťažnosti, ktorú ústavný súd v celom rozsahu odmieta (ako to vyplýva z časti III. odôvodnenia tohto uznesenia), je evidentné, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade nebola splnená jedna z troch podmienok na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa nevyhovel (bod 2 výroku uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2022

Miloš Maďar
predseda senátu